

Autorka vzhledem ke svému zaměření – produkce a právo - zvolila téma, které je pro oblast hudby a kultury velmi důležité a o němž se neustále diskutuje. Jak v souvislosti s hudbou a kulturou, tak v souvislosti s naší daňovou legislativou. Správně zvolila pro objekt svého popisu a srovnání se situací v České republice Spojené království Velké Británie a Severního Irska, protože zdejší systém se od toho našeho – kontinentálního - výrazně liší. Samozřejmě, že musela pracovat jak s existující literaturou a příslušnými legislativními texty a úpravami, tak s důležitými statistickými údaji. Tuto část své práce, v níž podává jakýsi přehled existující situace, zvládla dobře. Možná v některých úsecích mohla ještě více zdůraznit svoje vlastní stanovisko, zejména s ohledem na svou právní erudici, nebát se polemizovat například s výkladem fundraisingu jako „pěstování fondů“. Tento „překlad“ je možná poněkud nemotorný a ne úplně jasný, rozhodně se v běžném životě a praxi s tímto termínem nesetkáváme. Rovněž zkratka ROH budí u naší generace spíše asociace na kdysi existující odborovou organizaci než na Royal Opera House, ale to není vina autorky, jen malá poznámka na okraj

Oceňuji pasáže vykládající a rozebírající tzv. daňové assignace, to je velmi zajímavé a poučné. Některé další pasáže by vyžadovaly ještě poněkud přesnějšího rozpracování. Národní divadlo samozřejmě vznikalo i ze sbírek obyvatelstva, ale byly zde i další velké finanční zdroje, přímo od panovníka atd. To jsou však jen drobnosti.

Závěry autorky - určitá pochybnost a všeléčebných schopnostech státního financování a inspirativní návrh zavedení britského systému daňových assignací, jsou však velmi inspirativní a svědčí o její schopnosti poučit se z ostrovního systému a vnášet do debaty o financování české kultury a hudby důležité podněty.